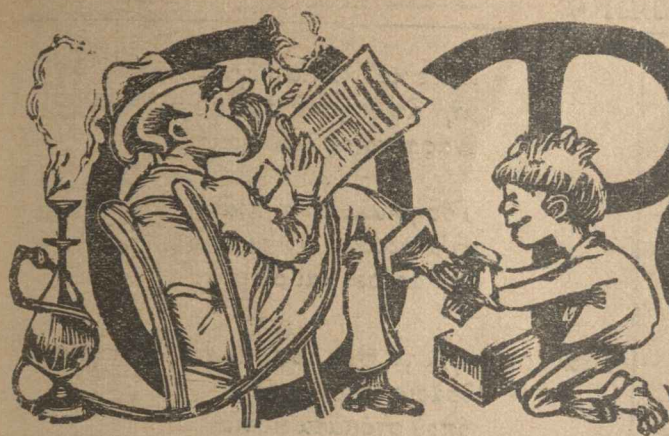

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοστόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν'στην γήν τών Παρθενώνων.

Όκτώβρ'είκοσιέξη,
κάτι καλό θά φέξη.

Χίλια κι'ενηκόσα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία

Χίλια διακόσα πέντε και μ'έβδομήντ'άκόμεν,
νότα κι'άπο την Βιέννη, νότα κι'άπο την Ρώμη.

**Έπέτειος μεγάλη,
όπου καθείς την ψάλλει.**

Αστράψετε, βροντήσετε, Στρατεύματα και Στόλοι,
σάν σήμερα την'πήραμε, τ'Αη Δημήτρη Σχόλη.
Πέρσιν, παιδιά, σάν σήμερα μιὰ λευκοφόρα Νίκη
πήγε τὰ παλληκάρια μας μές'στη Θεσσαλονίκη.

Σάν σήμερα την'πήραμε... λαός συναλαλάζει,
και με τραγούδια'Αεθεριάς
σε μνήματα παλληκαριάς
τὸ δάκρυ του σταλάζει.

Σάν σήμερα την'πήραμε... με τελετῆς παιάνα
ἔυπνᾷ κι'ἡ δόλια μάνα,
πού τόσα χρόνια πέρασε με βογγητὸ και πόνο,
και σταματᾷ τὸ βῆμα

**Νότα σημαντικὴ
Αὐστροῦταλική.**

Α'.

Φ.— Δύο λήσταρχοι μεγάλοι
ἄνοιξαν δουλειὰς και πάλι.
Δὺ ληστάρχων συμμορία
ξανακάνει φασαρία.

Δύο λήσταρχοι γνωστοί,
δύο σύμμαχοι πιστοί
στην κλεψιά και στην ἀμάνα
κάνουν νέο πατατράνα.

Μπόρα μᾶς ἐπαπειλεῖ...
και Μαγγάροι κι'Ιταλοί
με φαρμακωμένα χνώτα
στέλλουν και σ'ἐμᾶς μιὰ νότα.

τοῦ Βασιληᾶ τὸ μνῆμα,
πού'γέννησε τὸν Νικητὴ και τὸν Βουλγαροκτόνο.

Σάν σήμερα την'πήραμε κράζει τρανὴ λαλιά...
σῆκω με την Βασίλισσα, λεθέντη Βασιληᾶ,
κι'ἔλθ' του Γένους την ψυχὴ βάζοντας'στην ψυχὴ σου
σύρε και πανηγύρισε, σύρε και προσευχίσου.

Πλέξετε δαφνοστέφανα και στήσετε χοροὺς,
τὸ Γένος σύσσωμο βροντᾷ,
τώρα'στῆς νότες ἀπαντᾷ
με τουφεκιάς, με κανονιάς, με λόχους ἱεροὺς.

Γιορτὴ μεγάλη σε βουνά, σε κάμπους, σε γιαιούς...
σάν σήμερα την'πήραμε, τ'Αη-Δημήτρη Σχόλη,
κι'ἐκείνοι, πού'γελοῦσανε με πόθους μας τρελλούς,
τώρα με δάκρυα χαρᾶς μᾶς λένε: και'στην Πόλι.

Νότα'στείλανε πού λές,
και χωρίς ἀναβολὰς
ὁ Στρατὸς ζητοῦν ν'ἀδείαση τῆς Ἡπείρου μας τὰ μέρη
γιὰ νὰ στήσουν ἐκεῖ πέρα τ'Ἀρδανίτικο λημέρι.

Κι'ὰν ἀμέσως δὲν γενῇ
ἡ, τ'ῆ συμμορία θέλει,
τότε συμφορὰ τρανὴ,
Περικλέτο στραδοσκέλη.

Τότε πλέον θὰ φρενιάσουν και Μαγγάροι και Τενάροι,
τοῦ δικαίου δροσφόροι,
και θὰ στείλουν ἐδῶ πέρα
τὰ καράδια τῶν ἐκείνων
νὰ τινάξουν'στὸν αἶρα
την καυμένη την'Ἀθήνα.

Τότε θὰ φορέσῃς, βλάνα,
την Αὐστριακὴ καζάνα,
τότε μούτρα σάν λεμόνι.

Τότε μαύρη συμφορά μας
κι'οί Φρατέλοι τάντερά μας
θὰ τὰ κάνουν μακαρόνια.

Τότε θάλλουν Βερσαλιέροι,
τότε και Καραμπινιέροι,
θεατρίνοι φτερωτοί.

Και νὰ τοὺς σκεφθῶ μονάχα
πυρετὸς μὲ πιάνει, χάχα,
καὶ μὲ πᾶει ριπιτί.

Νότα στείλανε ποὺ λὲς
δυνατὴ στὸ Κορσολάτο,
ποὺ μὲ τούτη τῆς χολαῖς
θὰ μᾶς φέρουν ἄνω κάτω.

Τῆς Αὐστρίας ἡ καζάνα πάλιν μᾶς καταδιώκει
ὥσάν σκότους Ἑριννὺς
μαιομένη κι' ἀπηγνῆς,
καὶ μᾶς φοβερίζουν μπλόκοι.

Χαῖρε, προσφιλὴς Αὐστρία,
χαῖρε τῶν λαῶν λατρεία.
Χαῖρε, Δέσποινα μεγάλη,
ὄντως Χριστιανική...
τῶν λαῶν τὸ στήθος πάλλει
στὸ νομά σου τὸ γλυκύ.

Ὅπου σὺ πατήσης πόδι
βλέπομε φωτὸς ἀκτίνα,
καὶ μοσχοβολοὺν εὐώδη
τῆς Ἐλευθερίας τὰ κρῖνα.

Ποῖος ἱερὸς ἀγών,
ποῖος δοῦλος μὲ ζυγὸν
εἰς σὲ μόνον δὲν ἐλπίζει;

Μὰ κι' ὁ Ρήγας νύκτα μέραι
τῶν πασχόντων τὴν μητέρα
στὴν ὑψηλὴν σαλπίζει.

Τοῦτος τὴν δικαιοσύνη
καὶ τὴν τόση καλωσύνη
τῶν Μαργάρων κελαιδεῖ.

Καὶ γιὰ σένα κάθε πόνος,
καὶ γιὰ σένα κάθε στόνος
γίνεται χαρὰς ᾠδή.

Τι καλὰ δὲν ἔχεις κάνει!..
κἂν ὁ Μέτερνιχ ὁ πάνυ,
κἂν ὁ Μπέρτχολδ κυβερνᾷ.

Ὅλ' ἡ πλάσις ἡ πονοῦσα
διαρκῶς εὐγνωμονοῦσα
πρὸ τῶν σκήπτρων σου περνᾷ.

Δεῖξε καὶ κακία λίγη...
μὴν ἀφήσης νὰ σοὺ φύγῃ
ένας τέτοιος λουκουμάς.

Τόση καλωσύνη πιά
κι' ὑπεράγαν ἀνθρωπιά
δὲν ἀρέσει καὶ σ' ἐμᾶς.

Φθάνει πιά γιὰ τὸ Θεὸ τόση δρᾶσις σωτηρία,
δρᾶσις εὐεργετική,
ὅπου στόματα μυρία
τὴν ὕμνον ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Κύττα τι μπουκιά κι' ἐκείνη...
ἀπλώσε καὶ πάλι χέρι,
γοῦρλωσε καὶ πάλι μάτι.

Ὑπεράγαν καλωσύνη
μήτε τάτομα συμφέρει,
μήτε καὶ τῆς γῆς τὰ κράτη.

Μπράτσο μὲ τὴν μπαλαρίνα,
μπράτσο μὲ τὴν θεατρίνα
τὴν Εὐρώπη μὴν ψηφᾷς.

Ἐνδοξος ἡ νέα πάλι,
κι' ἀνοιξε τὸ στόμα πάλι
ὥσάν ὄρνις νὰ μᾶς φᾶς.

Λέγε δόξαις ξεχασμέναις,
κι' ἄρχισε μὲ σάρκες ξέναις
σὺν καὶ πρῶτα νὰ χορταίνῃς,
εἰδωλο τῆς οἰκουμένης.

Εἰς ἐδάφη μας πατρῷα,
ὅπου τὰ κοσμοῦν Ἡρῶα,
ἔλα μαύρη καλιακούδα.

Καὶ μ' ἀγρίων φθόγων ἤχους
τοὺς σφαγεῖς τοὺς Μετερνίχους
πηγαδόστομη τραγοῦδα.

Β.

Π.—Κι' ἄλλον στείλε μας Μπιλίνσκη, πολυφιλήτος Αὐ-
στρία, ^{[στρία,}
στείλε κι' ἄλλη σὺν κι' ἐκείνη τοῦ Προξένου τὴν κυρία
τεχνικά νὰ μαγειρεύῃ
τὸ φαγὶ τοῦ νέου κράτους,
καὶ μὲ Λιάπηδες βαρβάτους
βάλς τοῦ Στράους νὰ χορεύῃ.

Στείλε κι' ἄλλαις ν' ἀγαπήσουν τοὺς Τσολιάδες σου ^{θερ-}
κι' ἄλλαις στείλε μας ἐκεῖ ^{[μα,}

μὲ κουζίνα Ἀυστριακή,
καὶ νὰ μάθουν τῆς κοιλιᾶς τῶν νὰ μὴν τρῶνε παστουρ-
[μα.

Μὲς τοῦ κόσμου τὴν κραιπάλην
ἀγωνίσου νέον πάλιν
φιλελεύθερον ἀγῶνα.

Καὶ μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι
νὰ κορώναις στὸ λημέρι,
ὅπου φάχνει γιὰ Κορῶνα.

Πρόσεχε τὸν Ἰταλό,
τέτοιο σύμμαχο καλὸ,
ποὺ κρυφαῖς δουλειᾶς σκαρώνει.

Καὶ γιὰ σένα μοναχὰ
κάνε κάθε τσαρουχὰ
μὲ κορώναις νὰ κορώνῃ.

Σήκω πρὶν οἱ τροβαδοῦροι
σὺ γελάσουνε σκληρά,
καὶ σοὺ φᾶνε τὸ γαῖδοῦρι
καὶ σ' ἀφήσουν τὴν οὐρά.

Ἐκέρπα τὸν πολιτισμὸ στὴν πρωτογενῇ κοιτίδα
τῶν ληστάρχων τῶν ὤμων,
κι' ἔστω τούτων Ἡγεμὼν
ὁ μεγάλος Πρίγκηψ Βήδ, ὅπου λὲν πῶς εἶναι βίδα.

Χαῖρε, Μοναρχία φίλη, ποὺ λατρεύεις κατὰ βάθος
τῆς Ἐλευθερίας τὰ δῶρα,
κι' ἔγινε γιὰ σένα πάθος
ἡ λυκοφωλιά τοῦ Βλιώρα.

Ἄδρα πάθος ἀνιάτου μὲς στὸ στήθος σου φωλεύει,
σὺ φανὸς καὶ μόνος φάρος τῶν λαῶν τῆς ὑψηλίου,
κι' ἔνας Ἰωσήφ εὐσχήμων εὐσχημόνως βασιλεύει
ἐλευθέρως φιλελευθέρου κι' ἰδεώδους Βασιλείου.

Πάντα μ' εὐγενεῖς σκοποὺς
κι' εὐγενεῖς ιδέας σφρίγα,
καὶ μὲ τοὺς φρατέλους τρύγα
τῶν ἀγῶνων τοὺς καρπούς.

Χὺνε τάπειρα καλὰ σου σὺν φασόλια, σὺν ρεβίθια,
καὶ σὲ τούτη μας τὴν ζάλη
μὲ τὴν νότα σου καὶ πάλι
μᾶς ἐσκλάβωσες ἀλήθεια.

Σὺ μπορεῖς ἂν τὸ θελήσης νὰ μᾶς κόψῃς σὺν ρεπάνι,
ὅμως μὴν παραθυμῶνῃς κι' ὁ θυμὸς καλὸ δὲν κάνει.
Ὅ,τι θέλεις ἄς γενῇ,

εἶσαι Δύναμις τρανή,
εἶσαι καὶ Χριστιανή,
Πάπισσα καὶ Μουσουλμάννα,
καὶ κρατῶν ἐκθέτων μάννα.

Ὅ,τι θέλεις κι' ὅπως θέλεις εἰς τὸ κράτος ἄς δοθῇ
τοῦ Κιεμάλ τοῦ δοξασμένου,
νὰ κατευχαριστηθῇ
κι' ἡ κυρία τοῦ Προξένου.

Κι' ὅσα μέρη μας πατρῷα κι' ἀκραιφνῶς Ἑλληνικά
γιὰ χατήρι τῶν Μαργάρων
ἄψε σῶσε κι' ἄρον ἄρον
ἄς γενοῦν Ἀλβανικά.

Μὴ δυσαρεστήσαι, Μπέρτχολδ, μὴ δυσαρεστήσαι, Κόμη,
ἐσὺ μόνον ἔχεις γνώμη.
Μὴ μᾶς ἀπειλῇς, καλέ, μ' ἐπιδείξεις νέας Στόλου,
καὶ δὲν σ' ἔχομε κι' ἐμεῖς γιὰ κακὴ καρδιά καθόλου.

Χαῖρε, προσφιλὴς Αὐστρία,
τοῦ Μπιλίνσκη τὴν κυρία
ἱεροὶ κυκλόνουν λόχοι.

Σὺ καὶ τώρα δείχνεις πόθον
τῶν ἐκθέτων καὶ τῶν νόθων
νὰ γενῇς ἡ βρεφοδόχη.

Ὅμως σὲ παρακαλῶ
γιὰ τοῦ Βλιώρα τὸ καλὸ
κι' ἄλλη νότα δυνατὴ
μὴ μᾶς στείλῃς σὺν κι' αὐτῇ.

Πληθὸς δυστυχῶν Εἰλώτων,
ὅπου θέλεις τὸ καλὸ τῶν,
σὲ κυτὰ μὲ ἀγάπης μάτια.

Κι' ἀγωνίζεται καθέας
πῶς νὰ μὴ διαλυθῇς
καὶ νὰ πᾶς εἰς τὰ κομμάτια.

Τώρα μὲ τὸ παραπάνω
μᾶς ριχτήκαν, συμπολίτη,
Ἰταλὸι τοῦ Τζουλιάνο,
Ἰταλὸι τοῦ Τζιολίτι.

Κι' οἱ Φρατέλοι στέλλουν νότες
κι' ἔλαι στέκουρ μεχηνότες.
Κι' οἱ Φρατέλοι φοβερίζουν... ὡχ! ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοι
κι' αὐτοὶ τούτῃς τῆς ἡμέρας ^{[μας!}

μέ τῆς τόσαις των φοβέrais
ἔάλισαν τὸν Νικολῆ μας.

Φρίττει μέ τοὺς φρατέλους ἢ τλήμων ἀνθρωπότης,
κι' αὐτὸς ὁ Τζουλιάνο, σπέρτο τζεντίλε πρώτης,
ξαφνιάζεται, φριμάζει,
πέρνει κι' ἐκεῖνος φόβο,
Στόλους προετοιμάζει
καὶ σκέπτεται γιὰ μπλόκο.

Τρομάζω σὰν κορώνη
τὸ μίο μακαρόνι
κι' ἡ φοβερὴ Τριμποῦνα.

Ὅπου πηλοὺς σκαλίζει
καὶ καθ' ἡμῶν γρυλλίζει
σὰν ἔγκυος γουροῦνα.

Ἐπεικὴς σ' ἐμᾶς φανοῦ
καὶ σύ, κυρά Μακαρονοῦ,
πρώτη ντεληφυσέκα.

Ποῦ ἔρῃκες τώρα τὸν καιρὸ
μέσα στὸν κλέφτικο χορὸ
νὰ κάνης τὸν γκιουλέκα.

Φ.—Κι' ἓνας κι' ἄλλος Πουλτσινέλας ἔκανε περπατη-
καὶ γυρεύει κι' Ἀλβανίαις καὶ γυρεύει καὶ νησιά, [σιὰ,
στέλλει καὶ διακοινώσεις μέ πολλή ζεσαιπωσιά.

Τοῦ Μαρκέζου Τζουλιάνο μιὰ πολιτικὴ μεγάλη,
ποῦ φαντάζεται τῆς Ρώμης κοσμοκρατορία πάλι.
Τῆς ἐκόλλησε μιὰ λόξα τῆς ὥρας Φαντσιούλας
κι' ὅλους θέλει νὰ μᾶς κάνη Ριγκολέτους της καὶ δού-
λους.

καὶ νὰ βγῇ κανένας νέος κτηνοκράτωρ Καλλιγούλας,
ποῦ ν' ἀνακηρύττῃ Ἰπάτους τάλογά του καὶ τοὺς μού-
λους.

Ἐφαγαν τὰ λυσσακά των μεθυσμένοι θεατρίνοι
καὶ τὸ στῆθος των φουσκώνει καὶ παράφορο κλωτσᾷ,
πλὴν τὰ τέκνα τῶν ἐρήμων, οἱ σκηνίται Βεδουῖνοι,
τοὺς ἐσπᾶσανε τὰ μούτρα καὶ τοὺς τᾶκαναν πατσᾷ.

Ἰταλία, μιὰ τζόγια,
ποῦ δὲν πέρνει ἀπὸ λόγια,
μέγα στάδιον χαράζεις,
καὶ γεμάτη γκλόρια

ὅταν σοῦ τῆς βρέχουν κράξεις:
σπλέντιτα βιτόρια.

Στέλλεις τὸν Ἀμέλιό σου στοὺς Ροδίους, κι' ἐκεῖ πέρα
ἤρωσ γίνεται τῆς Ψίνθου καὶ τρομάρα καὶ φοβέρα.
Κυβερνᾷ μέ κοντανίδι καὶ μπαγλάρωμα καιρὸ
ἀλλὰ κρῖμα ποῦ στὴ Ρόδο δὲν τὸν ἄφησες γερὸ,
μιὰν δρᾷσιν νικηφόρον κι' ἀγαστὴν νὰ παρατεῖνῃ,
κι' ἀντ' ἐκεῖνου στέλλεις τώρα τὸν Σινιόρο τὸν Μαρτίν,
μὰ γεραίρεται κι' αὐτὸς γιὰ τὴν γενναιότητά του
κι' ἐξυμνοῦνται μέ φτυσιαῖς τόσα κατορθώματά του.

Εἰς τὴν Ἡπειρὸ Γκαστάλδῃ, καὶ καθέναν Ἡπειρώτην
χάσκει μπρὸς στὸν τσελεπή,
ποῦναι κουτσαδάκης πρώτης
μέσα στὴν Ἐπιτροπή.

Τοῦτος λένε, παπαρδέλα,
πῶς δὲν εἶναι παίξε γέλα.
Τοῦτος κόσμος δαιμονίζει
κι' ἀτρομήτως ξεφωνίζει:

Ποῖος ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα στὸ παζάρι περπατεῖ
μέ κουμπούρια δρᾷ στὴ μέση καὶ σπαθάρια δυνατή;
Ποῖος ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα μέσ' στοὺς ἄλλους νταγλα-
μέ τῆς χαυγῆς τὴν πάχνη [αἰθερ]
σπήτια καὶ σοκάκια φάχνει,
κι' Ἀρβανίταις ξετροπώνει κι' Ἀρβανίτισαὶς κυράδες;

Στὸ δικό μου τὸ μπουρί
ὅλοι κύπτουν τὸν αὐχένα...
τὸ μουστάκι ποῖος μπορεῖ
νὰ τὸ στρίβῃ σὰν κι' ἐμένα;

Ὡ ξανθὲ μουστακαλῆ, ποῦ κανένα δὲν ψηφᾷς
κι' εἶσαι τρόμος κι' εἶσαι φρίκη,
παραδείχνεις νταῖλι
καὶ θαρρῶ πῶς θὰ τῆς ψᾷς.

Περίαλῃτε Γκαστάλδῃ, σὺ τοὺς πῆρες τὸν ἄερα,
σὺ τοὺς ἐκοφες τὸν βῆχα,
κι' εἶναι κίνδυνος μεγάλος μὴ σοῦ βγάλουν καμμιὰ μέρ-
τὸ μουστάκι τρίχα τρίχα,
καὶ τὴν δύναμί σου χάσης, ἀρείμαντε, καὶ σὺ,
ὅπως κι' ὁ Σαμφὼν ἐκεῖνος μέ τὴν τρίχα τὴν χρυσή.

Μαρκέζο Τζουλιάνο μου, φρατέλο μίο κάρο,
ποῦ χεῖς μποροῖν τρομέρῳ,
μέ λύπη μου παρατηρῶ
πῶς θὰ κομῇ σ' ἡ νότα σου τῶν περιττῶν τὸ κάρο.

Καλὴ μας Ἰταλία
καὶ μόνη μας φίλια,
μὴ μᾶς παρακορδώνεσαι, κι' ἀπ' ὅσα θέλεις τώρα
θὰ πάρης μιὰ Σκάτουλα Φιαμίφερι, Σινιόρα.